

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național
al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP este disponibilă
la Biblioteca Națională a României

ISBN: 978-606-49-0171-2

Copertă: Ciprian Tănăsescu

Editor: Valentin Ajder

Simona Tănăsescu

MISTLETOE MAGIC

Lacrima stejarului

Ilustrații de Florica Vidroiu

E I K O N

București, 2019

CUPRINS

5	Cuvântul autorului	251	Capitolul XIII
10	Capitolul I	269	Capitolul XIV
33	Capitolul II	279	Capitolul XV
42	Capitolul III	285	Capitolul XVI
61	Capitolul IV	301	Capitolul XVII
73	Capitolul V	333	Capitolul XVIII
92	Capitolul VI	355	Capitolul XIX
113	Capitolul VII	382	Capitolul XX
136	Capitolul VIII	412	Capitolul XXI
167	Capitolul IX	437	Capitolul XXII
196	Capitolul X	452	Epilog
214	Capitolul XI	456	Mulțumiri
230	Capitolul XII		

Era ora copiilor care porniseră la colindat, alergând după bomboane. Din toate colțurile se auzeau voci și râsete ce îndulceau până și amurgul. Ascunși pe după copaci, părinții sau bunicii aruncau zâmbete, cu mulțumiri sau scuze, gazdelor ce purtau la rândul lor costume înfricoșătoare. Micuții se propteau cu atâta putere în ușile caselor, încât până și clanțele lipicioase începeau să scoată gemete de durere. „Farsă sau cinste, ne dați sau nu ne dați?”, strigau ei, arătându-și coșulețele goale pregătite să primească dulciuri. Pentru o acadea în plus cu cap de mort, micuțele vrăjitoare își călcau în picioare rochițele cu crinolină, pierdeau paiele din mături, lăsând în urma lor un puhoi de mici vampiri care își plâneau de milă când își numărau bomboanele...

Printre ei, Jack Felinarul², ferit de ochii viilor, umbla căutându-și liniștea. Pe unde trecea, cărbunele lui încins aprindea lumânările aflate în dovlecii sculptați. Era semnul că întunericul veșnic al morții urma să treacă podul.

Emoțiile serii și mirosul unei veri rătăcite, îmbrăcau orașelul în straiile unei dulci melancolii.

La o primă vedere, străduțele din Mistletoe aveau mai degrabă un aer boem, decât unul de groază. Fiecare casă era decorată și luminată de tot felul de lampadare sculptate făcute din dovleci, care emanau un puternic miros de ceară topită, ce învăluia întreg orașul. Cu cât înaintai, decorul se schimba. Fațadele caselor erau înfășurate

în pânze de păianjen ce alunecau peste sicriele aruncate pe iarba din fața intrării. Schelete de tot felul, înfrățite cu fantome, atârnav la fiecare fereastră. Rozul păsărilor flamingo devenise negru, din simplul motiv că zombii erau la modă. Buchete ample de flori ce se doreau a fi moarte erau trădate de mirosul încă proaspăt al crizantemelor multicolore de toamnă. În acel an, primăria din Mistletoe Magic urma să acorde un premiu de cinci sute de lire sterline celei mai „îngrozitor de frumoase” case.

Vântul începuse să se lege ușor. Își făcea simțită prezența cât să nu deranjeze. Adierea lui făcea să fie auziți pașii, din ce în ce mai mulți, mai grăbiți, ce călcau în picioare covorul de frunze moarte. Era un alt semn că adulții începeau să se răspândească pe la petrecerile ce erau organizate în fiecare bar, club sau restaurant din oraș.

În Mistletoe exista însă o singură clădire ce nu era decorată: sediul editurii Life Tree³. De mai bine de câteva luni, proprietarii, împreună cu primăria, găsiseră resursele financiare necesare pentru a demara lucrările de reabilitare a imobilului, aflat în patrimoniul istoric al orașului. Schele ample acopereau întreaga fațadă a clădirii. Încă vizibile, din loc în loc, printre picioarele metalice, se păstrasera însemne, simboluri, despre care în trecut se credea că au puterea de a alunga spiritele rele. Zidurile datau din secolul al cincisprezecelea, iar pe atunci adăposteau o mică fermă de animale. La bază, abia vizibile, se puteau distinge câteva amprente ce păreau a fi fost lăsate cândva de palmele jucăușe ale unor copii. Sau poate erau doar umbre lăsate de patina timpului.

În dansul lui, vântul lovea de ziduri plăcuța de metal ruginită, unica mărturie care atesta faptul că la numărul 2, în Mistletoe Magic, se afla sediul Editurii Life Tree. Ecoul metalic aduna parcă frânturi dintr-o discuție lăsată garanție timpului, dintre vânt și clădire: „Dacă îți dorești ceva, fă un pic de zgomot, nu doar te holba!”.

² Personajul principal al poveștii de Halloween.

³ Copacul Vieții.

Din loc în loc, câteva felinare stradale trimiteau plăpânde fascicule de lumină spre cărămizile tocite de vreme, dându-i imobilului o aură misterioasă, de călător în timp. O luminiță abia întrezărită, de la ultimul etaj, dintr-un mic birou aflat pe colț, ancora însă clădirea în prezent. Kaya Brenner, unul dintre traducătorii editurii, încă mai avea de lucru...

Kaya era considerată drept acea adiere proaspătă, necesară oricărei schimbări. Practic, numele ei era legat de însăși renașterea numelui Life Tree în piața editorială.

În urmă cu trei ani, din cauza crizei financiare, dar și a manuscriselor din ce în ce mai lipsite de inspirație, de emoție, de subiecte interesante, editura se afla în prag de faliment. Tot atunci a apărut în Mistletoe Magic și tânăra în vârstă de douăzeci și cinci de ani. Kaya era convinsă că o carte bună, cu o poveste intensă, ar fi putut remodela personalități, ba mai mult, ar fi putut schimba soarta multora. La interviu, exprimându-și convingerile cu atâta putere și surplus de argumente, avea să-și atragă invidia blazaților, dar și să-i determine pe cei din conducere să accepte spre traducere și publicare un nou manuscris, sosit prin poștă înainte cu o săptămână ca ea să ajungă în Mistletoe. Romanul era semnat de un autor mexican, scris în spaniolă, a doua limbă cunoscută de ea din copilărie, după cea maternă. La acel moment, nimeni nu și-ar fi putut imagina că o singură carte, urmată în timp și de alte best-sellers-uri, avea să aducă Life Tree în topul celor mai căutate edituri din Anglia. Și totuși, așa s-a întâmplat. În scurt timp, Kaya a devenit „răsfațata zeilor”, mai precis, a asociaților din cadrul firmei, al căror număr între timp se dublase.

În acea seară de octombrie, Kaya Brenner lucra la traducerea ultimelor pagini dintr-un nou roman semnat de același autor mexican. Cartea se încadra în categoria fantezie, ramură a literaturii de care ea era profund îndrăgostită. Și asta se putea simți la finele fiecărei cărți ce-i trecea prin mână. Din când în când, printre rânduri, în mod inconștient, Kaya lăsa paginilor frânturi din sufletul ei. Nu se

putea abține să nu empatizeze la cel mai înalt nivel cu personajele: iubea, suferea, trăia odată cu ele. Făcea inimile vampirilor să bată, dădea peste cap planurile malițioaselor vrăjitoare, numea constelații și convingea luna să-și încălzească razele reci, aducea mângâieri soarelui, făcându-l să strălucească mai puternic. La traducerile cărților lui Calavera, de exemplu, imaginația îi cuprindea întreaga lume, făcând apoi dificil pasul de revenire la realitate.

Această ultimă poveste la care lucra îi dădea cu adevărat mari bătăi de cap. Șirul întâmplărilor nu era precis, se schimba de la o pagină la alta, liniile temporale se răspândeau în toate direcțiile, aidoma unor rădăcini ce străpung pământul. Personajele, intrigile se construiau cu totul altfel, diferit față de celelalte cărți la care mai lucrase. Povestea, la un pas pentru a fi dată la tipar, foarte așteptată de public, îi captase atenția la maximum. Kaya era încântată, dar în același timp voia să o termine cât mai curând. Dincolo de curiozitatea ce o măcina privind deznodământul, zi de zi, purta povara unei încărcături emoționale extraordinare, stare de altfel generată de neobișnuita carte.

În acea seară de Halloween, Kaya trebuia să ajungă, împreună cu prietenele ei, la o petrecere organizată în cel mai „arogant” club din Mistletoe. Maya, Emma și Rebecca erau, în viața ei, puncte ce formau triumghiul serafic al prieteniei – împărtășeau aceleași gânduri, idei, sentimente, convingeri. Uneori își lăsau imaginația să zboare, visând la iubiri ca în filme, urmate de găsirea secretului tinereții fără bătrânețe și a vieții fără de moarte. Aproape de ea, în viața de zi cu zi, Kaya le avea doar pe ele. Părinții ei, ambii arheologi, de ani buni erau ca și stabiliți în Mexic, unde lucrau pe diverse șantiere.

Ascunsă în spatele biroului mic și înghesuit, Kaya bățâia din picior. Emoțiile, nerăbdarea de a pune punct final manuscrisului, dar și ora târzie o aruncaseră într-o stare de agitație continuă. Grăbită să găsească un post-it pe care își notase ceva, își vărsă cafeaua proaspăt pusă în cană. Lichidul s-a împrăștiat rapid peste toate hârtiuțele

aflate deasupra mesei de lucru. S-a ridicat repede, și cu mișcări disperate căuta să salveze ce se mai putea. A luat o mână de servetele, cu ele presând nervoasă foile care deja începuseră să se încrețească.

— La naiba! Sunt atât de fraieră!

În timp ce se lupta să înlăture dezastrul produs de cafea, i-a sunat telefonul. Știa deja cine o căuta. Melodia era atribuită ca sunet de apel uneia dintre fete.

— Bună, Maya. Stai un pic, te rog!

Cu o mână pe telefon, cu cealaltă lipicioasă din cauza zahărului adăugat suplimentar în cana mare, Kaya se agita, lamentându-se, iar Maya o auzea cum bodogăne. Nu înțelegea ce spune, dar își dădea seama că ceva se întâmplase.

— Kaya, ce ai pățit?

— Nimic! Adică, am pățit, am vrut să spun. Mai aveam puțină cafea în cană și am reușit să o vărs pe întreg biroul, peste toate notițele mele. Nu era multă, dar cu toate astea cafeaua s-a împrăștiat peste tot! Jur, nimic nu este mai suplu și mai înșelător decât lichidul! Țipa Kaya.

— Hai, mă, lasă, nu te mai enerva! Eu credeam că ești deja acasă. În zece minute mă văd cu Emma și Rebecca. Venim să te luăm?

— Să mă luați, de unde? Întrebă nedumerită.

— Trecem pe la tine, pe-acasă?

— Aaa, nu, vin eu la club, dar am să ajung puțin mai târziu decât am prevăzut.

— De ce mai târziu? Doar ești la zece minute de casă!

— Da, dar vreau să termin „Another chance”⁴, s-a justificat, referindu-se la manuscrisul lui Calavera.

— Auzi, lasă, că o poți termina și mâine! Acum vreau să îmi promiți că pleci spre casă imediat, să îți schimbi măcar hainele. Ne-am înțeles? i-a cerut Maya pe ton autoritar.

⁴ O altă șansă.

Kaya a avut un scurt moment de ezitare. A aruncat o privire spre monitor, unde regăsea povestea, o alta dezastrului făcut de cafeaua vărsată. Repede și-a lăsat sortii să aleagă dacă mai rămâne sau pleacă, pajura confirmându-i că mai bine ar fi să continue a doua zi, din motive de „siguranță”. În cele din urmă, îi promise prietenei sale că va ajunge cu cel mult cincisprezece minute întârziere față de ora stabilită inițial. Cu o ușoară strângere de inimă, a salvat ultimele modificări făcute și a închis calculatorul. Trebuia să învețe să aibă răbdare. Până la urmă, numai un singur sfârșit de săptămână o mai separa de marele final.

Repede, și-a luat pardesiul din cuier, geanta de pe scaun, telefonul, a mai aruncat o ultimă privire în urmă și a ieșit cu pași grăbiți din birou. La parterul clădirii și-a amintit că, din nou, uitase să stingă lumina, dar a preferat să nu se mai întoarcă din drum. Nu de puține ori, din cauza acestui „prost obicei”, cum îl numea administratorul clădirii, a avut discuții aprinse cu acesta. De fiecare dată, Kaya își justifica gestul nu prin prisma neatenției, ci a faptului că nu-i plăcea să „lase lumea în întuneric”. „Lumea”, la care ea făcea referire, nu era alta decât cea a personajelor din cărțile la care lucra...

A ieșit, mărind pasul. Era deja în întârziere. La câțiva metri de clădire, Kaya intră în beznă. Cele câteva becuri stradale de care avea nevoie pentru a-i lumina drumul nu mai funcționau. Atunci, a fost nevoită să încetinească. Negrul mat al nopții ar fi putut da fiori oricui, numai că de pe străzile lăturalnice se auzeau voci, muzică și multe râsete.

Kaya adora toamna. O făcea să simtă că trăiește cu adevărat, paradoxal totul fiind învăluit în nuanțele posibilului. Toamna o încuraja să viseze, să spere, să creadă. Mirosul de crizanteme, de frunze umezite de ploaie o ducea de fiecare dată cu gândul la o poveste dintr-o carte din care bunica ei îi citea pe vremea când nu își putea împlăti singură părul în codițe.

Vântul ce cutreiera de ceva timp pe străduțele din Mistletoe îi mângâia cu blândețe părul. Kaya continua să meargă căutând cu fața

atingeri de vânt pe care, prin puterea imaginației, le asemuia unei dezmierdări suave a bărbatului pe care cândva, era sigură, îl va iubi mai mult decât propria-i viață. O rază a lunii, scăpată din strâmtoarea norilor avea să-i lumineze pentru o secundă chipul. Repede, lumina plâpândă a fost din nou capturată, luând cu ea și zâmbetul ce răsărise pe fața fetei. În timp ce sufletu-i tânjea după poveste, fără a mai da atenție pașilor, o bordură mai înaltă i-a speriat visul... „La naiba, Kaya, de câte ori ți-am spus să încetezi să mai trăiești poveștile din cărțile altora”, își reproșa singură. „Ți-am explicat: pentru a fi fericită, fie trăiești realitatea, fie nu avea așteptări înalte!” După scurtul moment de autoeducație, și-a continuat drumul, mult mai atentă. Kaya se cunoștea destul de bine. Știa că nu este bine să își lase imaginația să zboare prea departe. Era conștientă de faptul că viața nu-i doar o poveste spusă frumos, dar îi plăcea să-i dea inimii scurte pauze pentru a căuta în fantastic ceea ce realitatea încă nu voia să îi dezvăluie. Ca orice altă tânără de vârsta ei, percepțiile fetei despre iubire erau încadrate în șabloane destul de complicate. Bineînțeles că spera să își găsească alesul inimii cât mai repede, numai că, de cele mai multe ori, din cauza gândurilor neclare, singură se lăsa prinsă într-un labirint în care alerga după himere... Pretendenți avea, nu se putea plânge. Din păcate însă, niciunul nu se încadra tiparului ei imaginativ.

Ajunsa acasă, Kaya și-a vandalizat propriul dulap de haine, căutându-și ținuta pentru petrecere. În ultima clipă, s-a răzgândit. A renunțat la costumul de mumie egipteană, ascuns printre rafturi, alegând cu totul altceva. Schimbarea hainelor a fost la fel de rapidă precum cea a gândurilor. În câteva minute era gata pentru a pleca la petrecere, nu înainte însă de a-și arunca o ultimă privire în oglindă. Sub strălucirea discretă a paietelor, completată de eleganța penelor, se ascundea chipul frumos al unei fete nerăbdătoare să dea piept cu inimaginabilul.

Kaya purta o rochie lungă, dintr-un satin mătăsos de culoare verde măsliniu, ce aluneca lin peste formele corpului, atingând ușor

podeaua. Pielea-i era încă ușor bronzată și dată cu un ulei ce conținea mici particule aurii, care în contact cu lumina îi confereau o strălucire aparte. Modelul rochiei, inițial clasic, suferise pe loc câteva transformări. Un umăr îi era gol, în timp ce pe celălalt, din pene verzi, fine, Kaya împletise o pasăre măiastră. Din când în când, mâna i se ducea lent spre umărul acoperit, într-o mângâiere a celei ce avea să-i fredoneze melodii cărora timpul, în mod voit, le pierduse din note. La gât purta un colier înalt, din dantelă arămie, ce se asorta perfect cu peruca șuvițată în culori ale pământului. Kaya nu era deloc înfricoșătoare, ci doar înspăimântător de frumoasă! Așa cum se aranjase, ai fi zis că este o călătoare prinsă între lumi și timpuri. Aici, atunci, pe pământ, aducea a distinsă și sofisticată curtezană... Modul în care se mișca în fața oglinzii făcea parcă și aerul să își piardă răsuflarea. Și totuși, îi mai lipsea un accesoriu: „La Moretta⁵”! Cu masca pe ochi, Kaya îi zâmbi jucăuș oglinzii și trase ușa în urma ei.

La scară o aștepta taxiul, pe care îl comandase cu ceva timp înainte.

— Bună seara, domnișoară!

— Bună seara, a răspuns Kaya.

— Unde mergeți?

— La „Vampire’s maze⁶”, vă rog.

Pentru a se asigura că nu dă din nou, după cum i se mai întâmplase, de un taximetrist cu capul în nori, Kaya îi înmână invitația înfricoșătoare, dar elegantă, pe care era trecută adresa exactă a locului unde trebuia să ajungă.

În câteva minute, mașina avea să oprească în fața clubului.

— Mulțumesc și o seară plăcută!

— Și eu vă mulțumesc! Have fun⁷! i-a răspuns șoferul, plecând spre o nouă adresă.

⁵ Mască mică din catifea neagră folosită în jocurile de seducție.

⁶ Labirintul vampirilor.

⁷ Să te distrezi!

La intrarea în „Vampire's maze” era o coadă imensă. Zeci de împătimiți ai senzațiilor tari își doreau să intre cu orice preț. Biletele pentru seara de Halloween fuseseră puse în vânzare încă de la începutul lunii august, dar mulți au crezut că vor găsi locuri și mai târziu. Aveau să se înșele însă, căci rapid mesele au fost date, rămânând numai locuri în picioare, pentru care acum se înghesuiau cei de afară, aflați la rând. Întâmplarea făcea ca Emma să îl cunoască pe fiul patronului, care îi oferise patru invitații, câte una pentru fiecare dintre ele. Strecurându-se printre cei ce așteptau la intrare, Kaya tresări când fantoma unui pirat se repezi spre ea.

— Eliberează-ți capul de gânduri, mintea de idei și lasă magia să-ți inunde spiritul... Primește acest ghid adresat cunoscătorilor forțelor oculte, cu licori al căror abur te va purta spre veselia de apoooi, i s-a adresat tânărul, înmânându-i, de fapt, lista de cocktailuri.

Kaya i-a zâmbit, apoi a continuat să își caute cu privirea prietenele în mulțimea de oameni.

În club, petrecerea era de-a dreptul incendiară. Era una dintre cele mai exuberante petreceri la care participa, dar și una extraordinar de gălăgioasă. Volumul la care era adusă muzica electronică depășea cu mult numărul legal permis al decibelilor.

— Hei, Kaya, suntem aici! o strigau fetele, sperând să se facă auzite.

La una dintre mese, Kaya a reușit să distingă, printre lasere, lumini colorate și umbre false, fața Emmei, care îi făcea semne disperate cu mâna.

— Ești foarte vie, draga mea, pentru o asistentă cu toporul în cap, i-a strigat, în apropierea mesei.

Kaya voia să fie ușor ironică, însă privirea o dădea de gol.

— Bună, fetelor! a continuat ea, îmbrățișându-și prietenele.

Fetele s-au ridicat în picioare, privindu-se una pe alta. Niciuna dintre ele nu știa ce urmează să poarte celelalte, în noaptea petrecerii. Își lăsau în felul acesta plăcerea surprizei.

— Băi, suntem tari, spuse Maya. Anul acesta avem cele mai neinspirate costume, zău așa!

Fetele s-au pus pe râs. Maya avea dreptate. Ea purta costum de călugăriță brutal asasinată, Emma de asistentă, și ea decedată, Rebecca de Buffy⁸, iar Kaya...

— Kaya, tu cine ești? a întrebat-o Rebecca. Olive Thomas, în perioadele ei de glorie?

Olive Thomas era considerată drept una dintre primele femei care în trecut încălcaseră toate normele societății moderne. Blamată, condamnată pentru viața plină de distracție și picanterii, Olive avea să moară la vârsta de douăzeci și cinci de ani, când, din neatenție, a înghițit biclorură de mercur. În Noaptea Morților, poveștile o readuceau de fiecare dată la viață, oamenii spunând că putea fi zărită cum bântuia prin diverse săli de teatru.

La auzul numelui, fetele au început să râdă zgomotos, făcându-și tot felul de semne înfricoșătoare una alteia.

— În seara asta, sunt orice vreau eu!, a răspuns Kaya cu putere, pentru a fi auzită.

— Eu cred că ești mai curând Jenny care țipă!, a replicat Rebecca, asurzită de vocea ridicată.

Jenny era o altă faptură menită să înspăimânte. Legende spunau despre ea că fusese o femeie foarte sărmană ce locuia în apropierea unei gări. Într-o noapte, în timp ce se încălzea lângă foc, rochia i s-a aprins, iar tânăra, speriată, a luat-o la goană spre șine. Acolo, surprinsă de un tren aflat în mers, ea a fost lovită violent. Se spune că și în zilele noastre, în nopțile de la sfârșit de septembrie, încă i se pot auzi țipetele de disperare.

Între țipătul lui Jenny, despre care se povestea, și strigătele DJ-ului aflat la platane, puțini decibeli mai făceau diferența. Zgomotul era asurzitor.

⁸ Personaj dintr-un serial de televiziune.